

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. D.**, zast. Mgr. Jiřím Ostrýtem, advokátem se sídlem Slezská 756/14, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2012, č. j. CPR-4507/ČJ-2012-9CPR-V243, ve věci správního vyhoštění, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 8. 2012, č. j. 44 A 15/2012 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Jiřímu Ostrýtovi, advokátu se sídlem Slezská 14, Praha 2, **se přiznává** odměna v částce **2 880 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 4. 2012, č. j. CPR-4507/ČJ-2012-9CPR-V243. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 30. 3. 2012, č. j. KRPS-23828/ČJ-2012-010023-SV, kterým bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 let.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že správní orgány i krajský soud nesprávně zhodnotily otázku nepřiměřeného zásahu do rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je přesvědčen, že se podílí na výchově svých tří dětí, bydlí v blízkém okolí jejich bydliště a pravidelně se s nimi stýká. Tyto skutečnosti by (pokud by bylo provedeno nezbytné dokazování) vyšly v předcházejícím řízení najevo a v tomto ohledu mělo být posouzení hranice mezi stykem stěžovatele s dětmi a podílením se na jejich výchově předmětem podrobného dokazování. Správní orgány i krajský soud však ve svém rozhodování vycházely pouze z tvrzení matky, aniž by vazby mezi stěžovatelem a jeho dětmi blíže zkoumaly. Přitom sama skutečnost, že matka dětí nechce se stěžovatelem žít, není dle názoru stěžovatele natolik podstatná, že by mohla potvrdit či vyvrátit existenci rodinného života stěžovatele. Rovněž výše příspěvku na výživu dětí je v českém právním řádu vázána na výdělečné možnosti rodiče, čímž se však správní orgány ani krajský soud nijak nezabývaly. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 18. 1. 2012 byl stěžovatel kontrolován příslušníky Policie České republiky (dále též „Policie ČR“), přičemž nebyl na požádání schopen prokázat svou totožnost. Na základě této skutečnosti byl stěžovatel dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území České republiky v rozporu s předchozím rozhodnutím Policie ČR ze dne 10. 11. 2011, č. j. KRPS-84134/ČJ-2011-010023, a dále zde pobývá bez cestovního dokladu, bez víza, ač k tomu není oprávněn, a bez platného oprávnění k pobytu.

Následně bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 a podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra vydalo dne 12. 3. 2012 závazné stanovisko k možnosti vycestování stěžovatele se závěrem, že nebyl shledán důvod znemožňující jeho vycestování do země původu. Dne 30. 3. 2012 proto bylo pod č. j. KRPS-23828/ČJ-2012-010023-SV stěžovateli vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že doba, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, činí 5 let. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel bránil odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 4. 2012, č. j. CPR-4507/ČJ-2012-9CPR-V243, jako nedůvodné zamítla.

Rozhodnutí o odvolání stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu, v níž shodně jako v podaném odvolání namítal, že správní orgány nesprávně posoudily existenci

rodinného života stěžovatele, které je zakotveno v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti uvedl, že na území České republiky má tři děti (M. K.,; O. K., a A. K.), se kterými jej – i přes výpověď matky dětí – pojí pevný citový vztah. Stěžovatel nesouhlasil s přístupem správních orgánů, které kromě výpovědi družky An. K., se kterou je stěžovatel ve sporu o děti, neprovedly k rodinnému životu, konkrétně k jeho vztahu k dětem, žádné důkazy, ačkoli pro něj výkon napadeného rozhodnutí bude znamenat podstatné omezení možností udržovat intenzivní vztah se svými dětmi a tedy povede k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života. Stěžovatel dále upozornil, že žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila uložení správního vyhoštění se zákazem vstupu na území v nejvyšší možné hranici 5 let. Takové správní vyhoštění je však možné uložit pouze tehdy, porušuje-li cizinec právní předpisy opakovaně a je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení takového právního předpisu. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na skutečnost, že v minulosti porušil právní předpis pouze jednou, a to když se mu nepodařilo ve stanovené lhůtě vycestovat z území České republiky. V jeho případě proto nelze hovořit o opakovaném porušení právních předpisů, přičemž s ohledem na shora popsaný zásah do rodinného života nelze rozhodnutí o správním vyhoštění pokládat ani za přiměřené tomuto porušení. V závěru žaloby pak stěžovatel namítl, že jeho vycestování není možné ani z důvodu hrozby nebezpečí vážné újmy, za kterou je nutno považovat také rozpor s mezinárodními závazky České republiky. V daném případě se dle názoru stěžovatele tento rozpor týká porušení práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Krajský soud žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Dospěl k závěru, že v případě stěžovatele byly naplněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců, neboť z předchozího jednání stěžovatele nepochybně vyplynulo, že nerespektoval právní řád České republiky a tento závažným způsobem porušoval. K otázce rodinného života stěžovatele krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovil, že ačkoli stěžovatel má na území České republiky tři děti, s matkou ani s dětmi nežije a nepodílí se na jejich výchově ani výživě. Z důvodu předchozího opakovaného fyzického napadení pak matka dětí odmítá jakékoli soužití se stěžovatelem v budoucnu. V dané situaci proto nelze hovořit o fungujícím rodinném životě, ani o plnění rodičovských povinností ze strany stěžovatele. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalované, že ani Úmluva o právech dítěte (publikovaná pod č. 104/1991 Sb.) nestanoví, že rodiče musí žít spolu s dítětem v jednom státě, a uzavřel, že rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a že v posuzované věci nedošlo k porušení principu přiměřenosti ve smyslu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; a dále vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejímž zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasační námitkou stěžovatele týkající se nesprávného právního posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. co do otázky zásahu do rodinného života stěžovatele, k němuž mělo dojít jeho vyhoštěním.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že stěžovatel k otázce zásahu do soukromého a rodinného života v průběhu předcházejícího řízení uvedl, že má na území České republiky družku (An. K.), se kterou vychovává tři děti – M. K., O. K. a A. K. Svá tvrzení ohledně soukromého a rodinného života stěžovatel nijak blíže nerozvedl, neuvedl žádné další podrobnosti o povaze vzájemných rodinných vazeb, o jejich intenzitě, existenci silného citového vztahu apod. Tvrzení stěžovatele, které se omezilo toliko na konstatování, že má na území České republiky tři děti, tak samo o sobě nelze bez dalšího označit za překážku vycestování, která by činila realizaci správního vyhoštění zcela vyloučenou.

Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve své dřívější judikatuře (navazující na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva) zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vyhoštěním by musel mít určitou intenzitu, aby představoval porušení práv garantovaných čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (k tomu srovnej např. již rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, oba dostupné na www.nssoud.cz). Přestože není pojem rodinného života Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod definován, je vždy vykládán s důrazem na fungující (reálný) rodinný život.

O takový případ se však v projednávané věci nejedná. Z výpovědi bývalé přítelkyně Anny Kulhavé v dané souvislosti vyplynulo, že byla stěžovatelem opakovaně fyzicky napadena, tyto incidenty řešila také policie. Stěžovatel o děti nejevil zájem, po dobu společného soužití trávil pravidelně velkou část času mimo domov s přáteli. Děti v případě potřeby hlídala matka An. K., nikoliv stěžovatel. Po rozchodu stěžovatel družce nepřispívá na chod domácnosti ani na výživu dětí. Otázku výchovy dětí je bývalá družka stěžovatele ochotna řešit pouze soudní cestou, do budoucna si společný život se stěžovatelem nepřeje.

Z uvedeného je zřejmé, že vztah stěžovatele, jeho bývalé družky An. K. a jejich společných dětí není možno pokládat za skutečně fungující pevnou rodinnou vazbu, jejíž narušení by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se závěry správních orgánů a krajského soudu dospěl k závěru, že s ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu zde nebyla shledána nutnost upřednostnit ochranu soukromého a rodinného života stěžovatele nad požadavkem ochrany veřejného pořádku, a takto uplatněná kasační námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v kasační stížnosti dále namítl, že správní orgán při rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že posouzení otázky styku s dětmi a podílení se na jejich výchově mělo být předmětem podrobného dokazování, které správní orgán neprovedl. Nejvyšší správní soud však nepřisvědčil ani této námitce. Provedené dokazování je dle jeho názoru nutno považovat za dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, která stěžovatel správním orgánům předestřel v předcházejícím řízení. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel v předcházejícím řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o jeho vztahu k dětem a k péči o ně, omezil se toliko na konstatování, že k zásahu do jeho rodinného života dojde z toho důvodu jejich existence na území České republiky.

Stěžovatel krajskému soudu a správním orgánům v obecné rovině vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a neopatření si potřebných podkladů. K takto uplatněné stížní námitce Nejvyšší správní soud podotýká, že ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední *(ex offo)*, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního i následného soudního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné, což správně vyhodnotil i krajský soud. Nejvyšší správní soud se proto s takto uplatněnou námitkou stěžovatele neztotožnil, skutková zjištění učiněná správními orgány obou stupňů pokládá s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci za dostačující.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nezjistil naplnění žádného z důvodů uplatněných stěžovatelkou v kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 10. 7. 2012, č. j. 44 A 15/2012 - 28, ustanoven zástupce Mgr. Jiří Ostrýt, advokát se sídlem Slezská 14, Praha 2. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu v částce 2 880 Kč, a to za jeden úkon

právní služby (písemné podání soudu ve věci samé – podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5., advokátního tarifu tak, že za jeden úkon právní služby byla stanovena odměna ve výši 2 100 Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložil fotokopií osvědčení o registraci k této dani, byla výše odměny zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu